

[Larsen (Bjerre).]

kommer herop igen. Det ærede Medlem taler om en Særlovgivning. Jeg kan ikke se, at der er nogen Særlovgivning paa dette Omraade. Statshusmændene er jo en Stand, der har en bestemt Kreditor at henvende sig til, og jeg kan aldeles ikke se, at der er Tale om nogen Særlovgivning, fordi man indfører en anden Renteberegning netop for Statshusmænd.

Det ærede Medlem tog ogsaa Afstand fra Lovforslaget ud fra den Betragtning, at det var en permanent Ordning, men det ligger jo dog saadan, at Statshusmændene selv har Lov til at vælge, om de vil gaa ind under Loven eller ikke, og det, synes jeg, maa tages med i Betragtning, naar man er ængstelig for at betrede denné Vej.

Endvidere sagde det ærede Medlem, idet han pegede paa et Forhold, som Gang paa Gang, naar man har været inde paa Husmandslovgivningen, er fremdraget fra Partiet Venstres Side — det gælder for øvrigt ogsaa for det konservative Folkepartis Vedkommende —, at Selvejet var i Fare. Det er jo rigtigt, som der er nævnt heroppe fra, at Selvejets Velsignelser har man set give sig Udslag i den Overprioritering, som har fundet Sted i saa udstrakt Grad, som Tilfældet er.

Det ærede Medlem fremkom med en Udtalelse om Venstres frisindede Politik og Liberalisme paa dette Omraade. Jeg skal ikke gaa videre og pege paa, hvorledes Venstres Liberalisme har givet sig Udtryk overfor andre Lovforslag, jeg skal holde mig til dette Forslag og det Forslag om Jordudstykningsen, der blev behandlet forleden Dag. Der ser man, hvorledes dette Frisind giver sig Udtryk, nemlig ved, at man gaar bort fra den Vej, som man tidligere har været inde paa; og samtidig vil man ikke være med til at gennemføre en Ordning for Statshusmændene, der kan gennemføres, uden at Kaarene for dem, der ikke er Statshusmænd, det vil sige Landets øvrige Husmænd, bliver ringere af den Grund.

Jeg synes, at det er et ganske mærkværdigt Standpunkt at indtage, og det er for mig Vidnesbyrd om, at det med Liberalismen er kun et gammelt Slagord, et Slagord, der maaske i sin Tid kunde benyttes af dette Parti med nogen Styrke og Vægt. Jeg vil i det hele taget sige, at naar det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen indtager det Standpunkt i denne Sag, der sikkert bliver fulgt med meget stor Opmærksomhed af de Tusinder af Statshusmænd Landet over, vil Statshusmændene nok

lægge Mærke til det og forstaa, at det ikke altid er af sine egne, man skal høre Sandheden.

Jeg vil gerne i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Ulrich om, hvad det var, det ærede Medlem vilde have gennemført, for at der kunde skabes Rentabilitet indenfor Landbruget, stille det direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Ulrich: Hvis det ærede Medlem Hr. Ulrich var Landbrugsminister, hvilke Forslag vilde det ærede Medlem saa stille i Anledning af den Landbrugskrise, vi er inde i? Det var rart at blive fuldstændig klar paa, hvad det er, man vil fra den Side.

Maa jeg slutte med at sige, at Venstres Ordførers og det konservative Folkepartis Ordførers Udtalelser forbavtede mig ikke, for som jeg sagde i mit første Indlæg, gav Stillingen i Landbokommissionen Formodning om, at naar dette Forslag, der i Landbokommissionen blev drøftet ud fra saglige Motiver og paa et sagligt Grundlag, kom til Behandling her i dette høje Ting, saa vilde den Linie, som af Mindretallet blev fulgt i Landbokommissionen, blive fulgt af Oppositionspartierne i denne Sal. Det viser sig, at min Antagelse i saa Henseende har været rigtig, og det beklager jeg i allerhøjeste Grad, først og fremmest for de Husmænd, hvis Vilkaar skulde forbedres i denne haardt ansændte Situation. Jeg beklager, hvis det ikke skulde være muligt at opnaa et Resultat af de Forhandlinger, der skal føres i Udvalget om det Lovforslag, der er til Behandling her i Dag, og jeg drister mig til endnu en Gang at anbefale, at dette Lovforslag i en nær Fremtid ophøjes til Lov.

Edvard Sørensen: Jeg vil gerne først svare paa de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) fremsatte, idet han indledede med at sige, at han kunde ikke forstaa de store Betæneligheder, vi kunde have ved dette Forslag. Naar man selv kunde vælge, om man vilde gaa ind under Princippet eller ej, maatte det vel egentlig være det, vi fra Venstres Side ønskede. Men Forholdet er, som jeg ogsaa sagde i min Indledning, det, at i en saa økonomisk vanskelig Tid som den, vi staar i, er der mange, der for at faa en øjeblikkelig Fordel glemmer at tænke over, hvordan det hele vil forme sig lidt længere frem i Tiden, og for at forhindre, at det skulde ske, var det, at jeg udtalte Haabet om, at Landbrugsministeren kunde tænke sig alligevel at finde en Form, hvorefter de paagældende senere igen kunde blive Ejere.

Dernæst kom det ærede Medlem ind